

Rânduie

Trăim într-o perioadă a ordinelor. Un ordin îl fugărește pe celălalt. Intenția legiuitorului în aceasta poate să fie bună. Dar dacă scopul intenționat este atins în cazuri individuale, aceasta este o altă problemă. Toate ordinele omenești trădează slăbiciunea celor care le emit. Majoritatea așa-numitelor ordonanțe recente sunt „ordonanțele de urgență”. Ele sunt o dovadă a nevoii nelimitate în care se găsește sărmanul popor german, dar pe de altă parte și a perplexității conducătorilor. Dar și la ordonanțele de urgență există primejdia ca ele, în loc să îmbunătățească circumstanțele existente, să contribuie la înrăutățirea acestora.

În mijlocul haosului general, își menține locul neclintit o Carte care conține și decrete, și rânduieli, dar rânduieli care își trădează deslușit originea divină și care nu înșală niciodată și nicicând. Această carte este Biblia.

Astăzi vreau să indic două rânduieli ale acestei Cărți, a căror importanță depășește orice măsură. Prima o găsim în Faptele apostolilor 13.48. Pasajul este așa: „Atâția câți erau *rânduieți* la viața eternă au crezut”.

Ceea ce frapează întâi la citirea acestui pasaj este faptul că această rânduielă se adresează numai unui anumit număr de oameni. „*Atâția* câți erau *rânduieți* la viața eternă au crezut.” Despre o rânduire a celorlalți la moartea veșnică, la osândire, nu citim nimic.

În plus, pasajul dovedește fără echivoc, că posesiunea vieții veșnice este un dar al lui Dumnezeu. Nimeni nu și-o poate *câștiga*. Ea este *dată* de Dumnezeu, din har. Pentru mândria omului firesc, faptul acesta este supărător. El nu vrea să primească nimic dăruit. El vrea s-o *câștige*. Dar oricât de multe bunuri pământești ar putea câștiga omul, acest cel mai mare bun din toate nu-l poate câștiga. Moartea și condamnarea și-o câștigă prin vrăjmășia sa față de Dumnezeu și prin păcatele sale: minciună, înșelăciune, poftă, întinare, trufie, aroganță și oricum s-ar putea numi toate lucrurile rele care își fac apariția în viața oamenilor. Viața veșnică o *dă* Dumnezeu, o *dăruiește* Dumnezeu, și anume, aceluia căruia *vrea* El s-o dăruiască, celor care sunt aleși pentru aceasta înainte de întemeierea lumii. Stai!, spune atunci rațiunea omenească, deci nu sunt răspunzător. Dacă obțin viața veșnică numai cei care sunt *rânduieți* la aceasta, atunci sunt liber de orice responsabilitate.

Această concluzie pare logică la prima vedere. În realitate nu este logică. Alte afirmații ale lui Dumnezeu arată limpede că omul este responsabil, la fel și în ce măsură. Citim că *cine vrea*, poate să bea din apa vieții. Invitația de a se pocăi și a se lăsa împăcat cu Dumnezeu este dată fiecăruia. *Nimeni* nu este exclus. *Oricine* poate să se pocăiască, *oricine* poate să se întoarcă la Isus. *Cine crede*, primește viața veșnică (Ioan 3.16) și fiecăruia i se dă posibilitatea pentru aceasta. Deci, numai omul este răspunzător dacă nu face uz de această posibilitate. El își provoacă astfel singur nenorocirea. Domnul Isus nu respinge pe nimeni care vine la El.

Chiar dacă, așa cum am spus deja, rânduirea amintită mai sus nu se adresează tuturor oamenilor, ea este totuși scrisă pentru *toți*, ca fiecare să mediteze la aceasta. Acum îl întreb pe cititor: Nu vrei să faci și tu parte dintre cei *rânduieți* la viața veșnică? Să nu spui: Dacă sunt *rânduieți* la aceasta, voi veni chiar și la credința care are făgăduința vieții veșnice. Acesta este glasul lui satan, al ispititorului. Ce știi tu despre ce a hotărât Dumnezeu pentru tine? Este scris că Dumnezeu nu vrea ca cineva să meargă la pierzare, ci ca *toți* să vină la pocăință, deci și tu. Orientează-te după aceasta! Pocăiește-te! Crede Cuvântul scris! Atunci vei putea și tu să te numeri, cu mulțumire care se

revarsă, printre cei care mărturisesc, bucurându-se: *Știu* că Răscumpărătorul meu trăiește. *Știu* că nu mă duc la pierzare. *Știu* că am viața veșnică. *Știu* că și eu sunt ales dinainte de întemeierea lumii.

Dar dacă îți vei urma în continuare drumul în indiferență, neluând în seamă rugămintea apostolului în Numele lui Hristos: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20), atunci trebuie să te faci atent la o a doua rânduială divină, pe care Dumnezeu a făcut-o cunoscută odinioară prin gura apostolului Petru. Ea sună așa: „Și El ne-a poruncit să predicăm poporului și să mărturisim că El (Isus Hristos) este Cel rânduie de Dumnezeu *Judecător al celor vii și al celor morți*” (Faptele apostolilor 10.42). **Există o judecată** și Judecătorul rânduie de Dumnezeu este „Amin, Martorul credincios și adevărat” (Apocalipsa 3.14), ale Cărui cuvinte sunt toate Da și Amin. Este Același care odinioară a rostit pe pământ cuvinte de har și adevăr, care atunci și chiar și azi încă Se mai îndreaptă plin de dragoste spre toți cei trudiți și împovărați, spre toți cei însetați, și care făgăduiește odihnă și apa vieții fiecăruia care vine la El. Același Isus, despre care deja „mărturisesc toți profeții, că *oricine* – ascultă! – *oricine* crede în El primește iertarea păcatelor prin Numele Său” (Faptele apostolilor 10.43) – și El este Cel pe care Dumnezeu L-a rânduie ca El să „judece pământul locuit, cu dreptate” (Faptele apostolilor 17.31).

Ce deosebire există totuși între prima rânduie din Faptele apostolilor 10.43 și cea din capitolul 10.42! Acolo, omul rânduie pentru viața veșnică, aici, un Judecător, rânduie de Dumnezeu ca să judece! Ambele pasaje sunt adevăr divin. În ambele pasaje aceeași Persoană, dar pentru ce desemnări diferite: o dată ca să fie lumină a națiunilor, spre mântuire până la marginea pământului (versetul 47), cealaltă dată, ca să fie Judecător peste tot pământul locuit.

Și acum, cititorule, poți să alegi! Dacă Îl alegi astăzi pe Isus, crezând în lucrarea Lui săvârșită pe Golgota, atunci ți se potrivește prima rânduie. Viața veșnică va fi partea ta preferită. Dar dacă îți continui viața ta de până acum, poate una onorabilă, de cetățean stimat al acestei lumi, dar departe de Dumnezeu și deci supus stăpânului veacului acestuia, atunci nu ai a te aștepta la nimic altceva, decât că Judecătorul rânduie de Dumnezeu, șezând pe tronul Său de judecată, te va judeca odată după faptele tale și acesta ar fi lucrul cel mai îngrozitor care ți se poate întâmpla vreodată. Din propria ta vină ai fi atunci pierdut pentru totdeauna.

Titlul original: „Verordnet”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*